

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
DEADLINE

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA
I PREVODI. Translated from the English DEADLINE, Copyright © 2013
by Sandra Brown Management, Ltd. First published in the United States by
Grand Central Publishing, New York.
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01314-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Sandra Braun

U POSLEDNJI ČAS

Preveo Aljoša Molnar

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

Prolog

Golden Brenč, Oregon, 1976.

Prva salva metaka ispaljena je iz kuće čim je svanulo, u šest i pedeset sedam.

Pucnjava je izbila kao odgovor na zahtev za predaju koji je izdao tim predstavnika zakona.

Bilo je to tmurno jutro. Nebo je bilo prekriveno teškim oblacima i spustila se gusta magla. Uprkos smanjenoj vidljivosti, jednom od begunaca iz kuće se posrećilo i ubio je maršala kog su svi zvali Turk.

Gari Hedli sreo se s maršalom tek juče, ubrzo nakon što se tim, koji su činili agenti ATF-a i FBI-ja, šerifovi zamenici i maršali, sastao da po prvi put porazgovara o operaciji. Okupili su se oko mape rejona poznatog kao Golden Brenč i razmatrali prepreke na koje će možda naići. Hedli se setio kako je jedan maršal rekao: „Hej, Turk, donesi mi jednu *kolu* kad si već tamo, hoćeš li?“

Hedli je Turkovo pravo ime saznao tek kasnije, mnogo kasnije, dok su dovršavali posao. Metak se zario svega centimetar i po iznad prsluka od kevlara i pokidao mu veliki deo grkljana. Srušio se ne ispustivši ni glas, budući da je bio mrtav pre nego što je pao na gomilu vlažnog lišća pod nogama. Hedli ništa nije mogao da učini za njega, osim da mu očita kratku molitvu i ostane iza zaklona. Da se pomerio, samo bi izazvao sopstvenu smrt ili povredu, jer su, kada je pucnjava započela, otvoreni prozori kuće neumorno bljuvali metke.

Pravedni rendžeri imali su neiscrpan arsenal. Ili se bar tako činilo tog vlažnog i sumornog jutra. Druga žrtva bila je jedan crvenokosi, dvadesetčetvorogodišnji zamenik šerifa. Odao je svoj položaj dahom koji se zabeleo

zbog hladnog vazduha. Šest hitaca je ispaljeno. Pet je pronašlo cilj. A od toga tri bi ga na mestu ubila.

Tim je planirao da grupu uhvati na prepad, isporuči im naloge za hapšenje za dugačku listu zločina i uhapsi ih, a da se u razmenu vatre upusti samo ako to bude zaista neophodno. Ali žestina s kojom su na njih zapucali ukazivala je na to da su se kriminalci odlučili da se bore do poslednje kapi krvi.

Na kraju krajeva, nisu imali šta da izgube osim svojih života. Hapšenje je značilo doživotnu robiju ili smrtnu kaznu za svakog od sedam pripadnika domaće terorističke grupe. Šestorica muškaraca i jedna žena bili su odgovorni za dvanaest ubistava i štetu od nekoliko miliona dolara, koja je većinom počinjena na zgradama državne uprave ili vojnim objektima. Za razliku od religioznog prizvuka u njihovom imenu, nisu to bili verski, već sasvim suprotno, potpuno nesavesni i beskrupulozni fanatici. U relativno kratkom periodu, za samo dve godine došli su na loš glas i postali prava noćna mora zakonodavnih agencija svih nivoa.

Neke druge slične grupe imitirale su Rendžere, ali nijedna nije bila toliko efikasna. U društvu kriminalaca duboko su poštovani zbog smelosti i neprevaziđenog nasilja. Postali su narodni heroji za mnoge koje je proživljalo antidržavno raspoloženje. Obezbeđivali su im smeštaj, doturali oružje i municiju, kao i procurele, tajne informacije. Ova ilegalna podrška omogućavala im je da udaraju snažno i brzo, a onda da nestanu i ostanu dobro sakriveni dok smišljaju novi napad. U zvaničnim saopštenjima koja su slali novinama i televizijskim mrežama kleli su se da nikad neće biti uhvaćeni živi.

Samo je čista sreća dovela zakon do njih, u Golden Brenču.

Jedan od snabdevača oružjem, koji je bio dobro poznat vlastima zbog kriminalne prošlosti, bio je pod prismotrom zbog nekog posla s oružjem koji nije imao nikakve veze sa Pravednim rendžerima. Obavio je tri posete napuštenoj kući u Golden Brenču, za isto toliko nedelja. Teleobjektivima snimljen je kako razgovara s jednim muškarcem koji je kasnije identifikovan kao Karl Vingert, vođa Rendžera.

Kada je ovo prijavljeno FBI-ju, ATF-u i maršalima, sve ove agencije su odmah poslale osoblje koje je nastavilo da nadgleda dilera ilegalnog oružja. Nakon što se vratio iz posete Golden Brenču, uhapšen je.

Tri dana su ga ubeđivali, ali posle saveta advokata dogovorio se s vlastima i odao sve što zna o ljudima skrivenim u napuštenoj kući. On se sretao samo s Karlom Vingertom. Nije mogao – ili nije hteo – da kaže ko je još s Vingertom, ni koliko još planiraju da se tamo kriju.

Plašeći se da će, ne budu li reagovali brzo, propustiti priliku da uhvate jednog od najtraženijih s liste FBI-ja, federalni agenti zatražili su pomoć od lokalnih vlasti, koje su takođe imale neizvršene naloge za hvatanje pripadnika ove grupe. Tim je sastavljen i operacija isplanirana.

Ali svakom članu tima postalo je momentalno jasno da je Vingertova banda ozbiljna, jer su izjavljivali da će pre umreti nego dozvoliti da budu uhvaćeni. Pravedni rendžeri želeli su da obezbede sebi mesto u istoriji. Neće biti predaje oružja, ni podignutih ruku u znak mirne predaje.

Pripadnici zakona bili su prikovani iza drveća ili vozila, i svi su bili izloženi. Čak je i najmanji pokret izazivao pucnjavu, a pripadnici Rendžera dokazali su se kao izvrsni strelci.

Agent koji je bio glavni, Emerson, radiom je pozvao štab operacije i zatražio helikopter, da im pruži vazдушnu podršku, ali ideja je odbijena zbog loših vremenskih uslova.

Timovi za specijalne operacije lokalnih, državnih i federalnih agencija već su bili mobilisani, ali dolazili su automobilima do Golden Brenča, a ovdašnji putevi nisu idealni čak ni za dobrog vremena. Timu je rečeno da ostane gde i jeste i da puca samo u samoodbrani, dok su muškarci u sigurnim, toplim kancelarijama debatovali o promeni načina delovanja i upotrebi smrtonosne sile.

„Igraju pipirevku zato što je jedno od njih žena“, Emerson je gundao Hedliju. „Ne daj bože da povredimo građanska prava ovih ubica. Niko nas ne ceni i ne poštuje, znaš.“

Hedli, najmlađi u timu, mudro je sačuvao svoje mišljenje za sebe.

„Mi smo federalci, a *vlada* je, još pre Votergejta, postala prljava reč. Čitava prokleta zemlja odlazi dođavola u paketu, a mi ovde smrzavamo jaja dok čekamo da nam neki birokrata kaže da je u redu da raznesemo ove protuve i pošaljemo ih u sedmi krug pakla.“

Emerson je imao nešto vojnog iskustva i neosporno vizuru grabljivice, ali niko, a posebno ne on, nije priželjkivao jutrošnji krvavi obračun.

Međutim, niko nije dobio ono što je priželjkivao.

Dok je pojačanje još pristizalo, Rendžeri su pojačali vatru. Jedan agent ATF-a dobio je metak u butinu, i sudeći po tome koliko je krvario, pribojavali su se da je butna arterija oštećena; u kolikoj razmeri, nije bilo poznato, ali iz bilo kog ugla gledano, rana je bila opasna po život.

Emerson je slučaj prijavio, isprativši to pljuskom psovki o tome kako će ih jebeno sve redom poubijati osim ako...

Dobio je dozvolu da deluje. Sa jurišnim puškama i jednom automatskom puškom – u rukama ranjenog agenta ATF-a – krenuli su u napad. Baražna vatra trajala je sedam minuta.

Uzvratna paljba iz kuće se stišala, a onda postala sporadična. Emerson je naredio prekid paljbe. Čekali su.

Odjednom, krvareći iz nekoliko rana, uključujući i ranu na glavi, jedan čovek je izleteo na vrata, urlajući psovke i sasipajući rafale iz svoje automatske puške. Bio je to samoubilački potez, i on je to znao. Razlog što je to učinio uskoro je postao jasan.

Kad su agenti prestali s paljbom i kad su uši prestale da im zvone, shvatali su da je kuća postala jezivo tiha, osim onog jednog labavog kapka koji je udarao o spoljašnji zid kad god bi dunuo vetar.

Nakon napetih šezdeset sekundi, Emerson reče: „Idem unutra.“ Čučnuo je dok je menjao potrošen šaržer novim.

Hedli učini isto. „Idem i ja.“

Ostali članovi tima ostali su na svojim mestima. Proverivši da li im je oružje napunjeno novim okvirima, Emerson ispuza iz svog zaklona i počeo da trči prema kući. Hedli, sa knedlom u grlu, išao je za njim.

Protrčali su pored tela prostrtog na vlažnu zemlju, popeli se na trošni trem, a onda podignutog oružja stali sa obe strane zjapećih vrata. Čekali su i osluškivali. Ne čuvši ništa, Emerson klimnu glavom i Hedli nahrupi unutra.

Tela. Krv na sve strane, osećao se jak miris. Ništa se nije pomeralo.

„Čisto!“, viknuo je i prekoračio telo na putu ka susednoj prostoriji, spavaćoj sobi u kojoj je bio samo propali dušek na podu. Na sredini dušeka, mrlja na navlaci i dalje je bila mokra.

Za manje od šezdeset sekundi od trenutka kad je Hedli prošao kroz vrata, utvrdili su da je petoro ljudi ubijeno. Četiri tela pronađena su u kući. Peto je pripadalo čoveku koji je poginuo u dvorištu. Vizuelno su identifikovani kao pripadnici Pravednih rendžera.

S ove liste tela očigledno su nedostajala tela Karla Vingerta i njegove ljubavnice, Flore Stimel, jedine žene u grupi. Nije bilo znakova njihovog prisustva, osim jednog potočića krvi koji je kroz zadnji izlaz iz kuće vodio prema gustoj šumi, gde su pronašli i tragove guma u travi. Uspeli su da pobegnu, verovatno zato što se njihov smrtno ranjeni saučesnik žrtvovao, privukavši na sebe paljbu s prednje strane kuće dok su se oni iskradali sa zadnje.

Vozila hitne pomoći i javnih službi brzo su preplavila čitav region. S njima su došli i neizbežni reporterski kombiji, koji su zaustavljeni na

U poslednji čas

kilometar i po, kod skretanja s glavnog puta. Kuća i oblast neposredno oko nje blokirani su kako bi se sakupili dokazi, napravile fotografije, uzele mere i napravili dijagrami na mestima s kojih su tela sklonjena.

Oni koji su bili umešani, shvatili su da će uslediti detaljno istraživanje incidenta. Svaku akciju koju su sproveli moraće da objasne i opravdaju, ne samo svojim nadređenima već i ciničnoj javnosti koja je uvek spremna na osudu.

Ubrzo je napuštena kuća bila krcata ljudima koji su izvršavali svoje zadatke. Hedli se zatekao u spavaćoj sobi, stajao je iza islednika koji je njuškao mrlju na natopljenom dušek. Hedliju se činilo da se neko tu i pomokrio, pored toga što je obilno iskrvario. „Mokraća?“

Islednik odmahnu glavom. „Čini mi se da je plodova voda.“

Hedli pomisli da ga nije dobro čuo. „Plodova voda? Hoćete da kažete da se Flora Stimel...“

„Porodila.“

Današnjica

Šta ti je s kosom?“
 „Da li se tako dočekuje čovek koji se vraća iz rata? I meni je drago
 99 što te vidim, Harijet.“

Doson Skot prezirao je njene sazive – za to stvarno nije bilo drugog imena – i postarao se da to bude očigledno dok je sedao, a onda i lagano tonuo u iskrenu potištenost. Podigao je nogu i članak naslonio na drugo koleno, sklopio šake preko svog uvučenog stomaka i zevnuo, znajući sasvim dobro da će je njegov stav potpuno dokusuriti.

I jeste.

Smaknula je naočare za čitanje s dijamantima i ispustila ih na sto. Polirana površina simbolizovala je njen novi status „šefice“. Njegove šefice.

„Viđala sam vojnike koji samo što su se vratili iz Avganistana. Nijedan nije izgledao kao mačji izbljuvak.“ Još jednom ga je prezrivo pogledala od glave do pete, proučivši njegovu trodnevnu bradicu i dugu kosu, koja mu je, za vreme odsustva iz zemlje, dobro prerasla kragnu.

Spustio je ruku na srce. „Joj. A ja sam se taman spremio da ti kažem kako dobro izgledaš. Sasvim dobro nosiš tih dodatnih pet kila.“

Uputila mu je ljutit pogled, ali ništa nije rekla.

Vrteći palčeve – doslovno – lagano je i dugo razgledao ugaonu kancelariju, zaustavivši pogled na panoramskom pogledu kroz široke prozore. Neznatno iskrivivši vrat, video je *Old glory* kako labavo visi s vrha kupole Kapitola. Okrenuvši se prema njoj, primetio je: „Lepa kancelarija.“

„Hvala ti.“

„Kome si popušila?“

Opsovala ga je sebi u bradu. Ali čuo je on nju i kad je te reči izgovarala glasno. Čuo ju je kad ih je izvikivala preko konferencijskog stola, tokom uredničkih sastanaka, u trenucima kada se neko nije slagao s njom. Očigledno je da je s novom pozicijom dolazila i izvesna uzdržanost, i istog trenutka je zacrtao da je poljula.

„Ne možeš ovo da podneseš, priznaj“, rekla mu je uz ponovno uspostavljeni zluradi osmeh. „E, pa, prihvati to, Dosone. Sad sam iznad tebe.“

Naježio se. „Bože, poštedi me tog prizora.“

Streljala ga je pogledom, ali očigledno je imala već spremljen govor, tako da joj čak ni njegove duhovite opaske nisu uskratile zadovoljstvo s kojim ga je iznela. „Sada imam kontrolu nad uredništvom. Punu kontrolu. Što znači da imam ovlašćenja da odobrim, promenim ili odbijem svaku ideju za priču koju ti doneseš. Isto tako, imam ovlašćenja da te pošaljem na zadatak, ako ti sâm nešto ne smišliš. Što se upravo događa. Bar ništa nisi smislio za ove dve nedelje otkad si se vratio u Ameriku.“

„Koristio sam nagomilane dane odmora. Odsustvo je bilo odobreno.“

„Od strane mog prethodnika.“

„Pre nego što si preuzela njegovo mesto.“

„Ništa ja nisam *preuzela*“, rekla je kruto. „Zaslужila sam ovo mesto.“

Doson slegnu ramenima. „Kako god, Harijet.“

Ali njegova ravnodušnost bila je lažna. Nedavni potresi u kompaniji dostigli su deseti stepen Rihterove skale u njegovoj profesionalnoj budućnosti. Primio je imejl od jednog kolege pre nego što je cirkularno obaveštenje stiglo do svih zaposlenih *Njuzfronta*, a čak ni razdaljina između Vašingtona i Kabula nije bila dovoljna da ublaži loše vesti. Jedan korporativni šupak, nečiji nećak, koji praktično ništa nije znao o novinarskom izdavaštvu, pa čak ni šta su to vesti, kad je već o tome reč, postavio je Harijet Plamer za glavnu urednicu, i ta odluka stupila je na snagu istog trenutka.

Ona je bila katastrofalan izbor za ovu poziciju, pre svega zato što je više bila korporativna životinja nego što je bila novinarka. Pri bilo kojoj iole težoj uredničkoj odluci njen osnovni prioritet biće da zaštiti časopis od mogućih parnica. Priče koje obrađuju kontroverzne teme biće razblažene ili potpuno cenzurisane. Što je, po Dosonovom mišljenju, potpuno isto kao urednička kastracija.

Na drugom mestu, bila je politički nastrojena šovinistkinja bez ikakvih liderskih kvaliteta. Gajila je podrugljivi prezir prema ljudima uopšte, nešto jaču antipatiju prema mužjacima iste vrste, a naročitu vrhunsku odbojnost

U poslednji čas

prema Dosonu Skotu. Što je skromnije mogao, shvatio je da se njen animozitet najviše zasniva na ljubomori zbog njegovog talenta i poštovanja koje je zaslužio među kolegama u *Njuzfrontu*, kao i šire.

Ali onog dana kada je postavljena za glavnu urednicu, izvor njenog neprijateljstva prestao je da bude bitan. Bio je tu, bio je jasan, postojan, a ona je sada bila za kormilom. Što je bilo potpuno sranje. Nije moglo biti gore.

Bar je tako mislio.

Rekla je: „Šaljem te u Ajdaho.“

„Zbog čega?“

„Zbog slepog baloniste.“

„Izvini?“

Preko stola mu je gurnula fasciklu. „Naši istražitelji obavili su prljavi posao umesto tebe. Možeš da se upoznaš s programom dok budeš leteo tamo.“

„Daj mi bar neku naznaku.“

„Neka grupa dobročinitelja počela je da vodi slepe ljude u balone i pokazuje im kako da se u njima snađu.“

Bezobrazna opaska nije izmamila osmeh na Dosonovo lice, i njegov izraz je ostao ravnodušan. Ostavivši fasciklu gde je pala, pitao je: „A to su kao ozbiljne vesti?“

Ljupko mu se nasmešila. Ili je bar pokušala. Na njenom licu, snebivljivost nije baš uspevala. „Slepim balonistima jesu.“

Zbog samozadovoljstva koje je ispoljavala umalo nije preskočio sto i obema šakama je ščepao za vrat. Umesto toga, odbrojao do deset u sebi i pogledao u prozore. Četiri sprata niže, široke avenije Vašingtona pekle su se na podnevnom suncu.

„I pored omalovažavajućeg opisa ovog programa“, rekao je, „siguran sam da je zavredeo pažnju nacije.“

„Pa, ipak, primećujem upadljivi nedostatak entuzijazma s tvoje strane.“

„Nije moj tip priče.“

„Nisi joj dorastao?“

Nevidljiva rukavica pade povrh njenog stola pored netaknute fascikle. „Sam smišljam svoje priče, Harijet. Znaš to.“

„Pa hajde, smisli neku.“ Prekrstila je ruke preko velikih grudi. „Hajde baš da vidim taj tvoj navodni talenat na delu. Želim da budem živi svedok piscu kog svi znaju i vole, koji se uvek hvali da ima svež pristup, koji piše veoma pronicljivo i koji svojim čitaocima potpuno razotkriva samu srž priče.“ U sebi je odbrojala do pet. „Pa?“

Uz onoliko mirnoće koliko je mogao da pokaže, nekako je razdvojio zube i rekao: „Imam još malo odmora. Najmanje nedelju dana.“

„Već si odsustvovao dve nedelje.“

„Nije dovoljno dugo.“

„Otkud to?“

„Upravo sam se vratio iz ratne zone.“

„Niko te nije primoravao da ostaneš tamo. U bilo kom trenutku si mogao da se vratiš kući.“

„Bilo je previše dobrih priča za pričanje.“

„Koga ti misliš da zavaravaš?“ rugala mu se. „Hteo si malo da se doteraš i izigravaš vojnika, i to si i radio. Tri četvrtine rata. O trošku časopisa. Da se nisi sam vratio kući kad si se vratio, ja, kao budući glavni urednik, spremala sam se da te dovučem nazad.“

„Pazi, Harijet. Zajedno sa tim izrastkom neofarbane kose iz glave ti izbija i zavist.“

„Zavist?“

„Ništa što si ti napisala nije dospelo u uži izbor za Pulicera.“

„A tebe tek treba da nominuju za njega, dakle, nisi ni ti nagrađen, tako da možeš da se nosiš sa tim glasinama koje si ionako započeo sam. A sada, imam nešto drugo što je mnogo važnije.“ Izvila je iscrtanu obrvu. „To jest, osim ako ne želiš da predaš ključ od muškog toaleta na licu mesta, a ja ću više nego rado pozvati knjigovodstvo i tražiti da mi ispišu ček tvoju poslednju platu.“

Prestala je da govori na nekoliko sekundi, a pošto se on nije pomerio, nastavila je: „Ne? Onda je tvoje dupe na sedištu 18A, na letu za Bojsi, sutra ujutro.“ Pljesnula je avionsku kartu na istraživačku fasciklu. „Regionalni mlaznjak.“

Doson je parkirao kod ivičnjaka ispred Gradske kuće u Džordžtaunu i isključio motor. Podigavši kukove, izvadio je flašicu s pilulama iz džepa farmerki, istresao jednu i progutao je uz gutljaj flaširane vode, koja je stajala u držaču na instrument-tabli. Nakon što je zaklopio flašicu s lekovima i vratio je u džep, spustio je štitnik za sunce u autu i pogledao se u ogledalu.

Zaista je izgledao kao izbljuvak neke mačke. I to jedne veoma bolesne mačke.

Ali po tom pitanju se ništa nije moglo uraditi. Prelistavao je svu poštu koja se nagomilala na njegovom stolu, kad je dobio Hedlijevu poruku:

U poslednji čas

Dolazi ovamo. Odmah. Hedli nije koristio takav zapovedni ton osim kada bi iskrslalo nešto stvarno ozbiljno.

Doson je ostavio ostatak pošte neotvorenim i evo, stigao.

Izašao je iz auta i krenuo niz cvećem oivičenu stazu. Eva Hedli mu je otvorila vrata. „Ćao, lepoticice.“ Posegnuo je preko praga i povukao je u zagrljaj.

Bivša mis Severne Karoline, Eva Hedli, ostarila je na divan način. Sada u ranim šezdesetim, sačuvala je ne samo lepotu i obline, već i britak um i prirodni šarm. Uzvratila mu je zagrljaj, čvrsto, a onda se izvila iz njegovog stiska i udarila ga nimalo nežno po ramenu.

„Nemoj ti meni 'lepoticice'“, rekla je, otegnuvši o da zvuči mekše. „Ljuta sam na tebe. Prošle su dve nedelje otkako si se vratio. Zašto tek sad dolaziš da nas vidiš?“ Izraz lica bio joj je obojen brigom dok ga je gledala od glave do pete. „Osušio si se kao grana. Zar te nisu hranili tamo?“

„Ništa se ne može uporediti sa tvojim pilećim paprikašem. A nisu čuli ni za kolač od banane.“

Mahnula mu je da uđe u hodnik, rečima: „To mi je najviše falilo dok nisi bio tu.“

„Šta to?“, pitao je.

„Tvoje gluposti.“

Iscerio se, uhvatio joj lice rukama i poljubio je u čelo. „Nedostajala si i ti meni.“ Onda ju je pustio i pored nje pogledao u dnevnu sobu. Snizivši glas, pitao je: „Je l' se već navikao?“

Uskladila je glas s njegovim poverljivim tonom. „Ni blizu. On je...“

„Mogu da čujem vas dvoje kako šapućete, znate. Nisam gluv.“ Grubi povik dopro je iz dnevne sobe.

Eva izusti: „Imaš razloga za strah.“

Doson joj namignu, a onda ode niz hodnik u pravcu dnevne sobe, gde ga je Gari Hedli čekao. Kad je Doson kročio u poznatu sobu, osetio je bolni trzaj nostalgije. Bezbrojna sećanja nastala su ovde. Gurao je svoje *mečboks* automobilićice po parketu dok ga je majka upozoravala da ih sve na kraju pokupi da se neko ne oklizne. Njegov otac i Hedli strpljivo su ga učili kako da igra šah uz garnituru, na stolu u čošku. Sedeći s njim na sofi, Eva ga je podučavala kako da privuče pažnju svoje simpatije iz šestog razreda. Prvi put otkako je otišao iz Avganistana, osećao se kao da je stigao kući.

Hedlijevi su mu bili kumovi i s njim su stvorili čvrstu vezu istog dana kad je kršten. Veoma ozbiljno su se prihvatili svog zaveta da preuzmu brigu za sina svog najboljeg prijatelja, bude li mu ikada zatrebala pomoć. Kada su

mu mama i tata poginuli u automobilskoj nesreći, dok je on bio na koledžu i, pravno gledano, punoletan, odnos s Hedlijevima dobio je još veći značaj.

Hedli je bio namršten i upijao je Dosonovu pojavu s roditeljskim neodobravanjem. Bio je značajno niži od onih Dosonovih metar devedeset tri, ali je zračio sigurnošću i autoritetom. Još uvek je imao svu svoju kosu, koja je jedva bila prošarana sedim pramenovima. Svakodnevnih pet kilometara trčanja i Evin brižljivi nadzor nad ishranom držao ga je u formi. Velika većina šezdesetpetogodišnjaka priželjkivala je njegovu figuru.

Rekao je: „Sudeći po tvom izgledu, rat je bio gadan.“

„Moglo bi se tako reći“, odgovori Doson. „Upravo sam imao čarku s Harijet i jedva sam je preživeo.“

Dok je Doson sedao na ponuđeno mesto, Hedli kaza: „Mislio sam na Avganistan.“

„Bilo je gadno, jeste, ali Harijet čini da Talibani izgledaju kao obični zajebanti.“

„Može li jedno piće?“

Doson sakri nejakom oklevanje gledanjem u ručni sat. „Malo je rano.“

„Negde je već pet posle podne. A inače, ovo je posebna prilika. Zabluđeli sin se vratio.“

Doson shvati blagi prekor. „Žao mi je što nisam stigao ranije. Morao sam mnogo toga da nadoknadim. I tek ću morati. Ali tvoja poruka je zvučala hitno.“

„Stvarno?“ Kod ugradnog bara, Hedli nasu burbon u dve čaše. Jednu od njih dao je Dosonu, a onda seo okrenut prema njemu. Podigao je čašu i nazdravio pre nego što je otpio iz nje. „Ovih dana pijem malo više.“

„To je dobro za tebe.“

„Oslobađa od stresa?“

„Tako kažu.“

„Možda“, mrmljao je Hedli. „Bar imam čemu da se radujem svakog dana.“

„Imaš ti mnogo čemu da se raduješ.“

„Aha. Starosti i umiranju.“

„Bolje da te Eva ne čuje da govoriš tako.“

Hedli promrmlja nešto nerazgovetno u čašu dok je otpijao još jedan gutljaj.

Doson kaza: „Nemoj da si toliko negativan. Daj sebi vremena za prilagođavanje. Prošlo je manje od mesec dana.“

„Dvadeset pet dana.“

U poslednji čas

„Ali i dalje se broji, očigledno.“ Doson otpi tekućinu. Želeo je da je trgne.

„Nije lako doći do kraja kad sam čitav svoj život proveo u Birou.“

Klimajući glavom saosećajno, Doson oseti vrelinu burbona kako mu se kovrdža u stomaku, smiruje mu živce; pilula još uvek nije stigla da to učini.

„Tvoja penzija nije zvanična sve do... kad?“

„Još četiri nedelje.“

„Uspeo si toliko odmora da sačuvaš?“

„Aha. Bolje da sam to odmah žrtvovao i ostao na poslu koliko god je moguće.“

„Iskoristi ovo vreme kao period prilagođavanja između zahtevne karijere i života u dokolici.“

„Dokolica“, kaza mrzovoljno. „Čim moja penzija postane zvanična, Eva će nam uplatiti dvonedeljno krstarenje. Na Aljasku.“

„Zvuči lepo.“

„Više bih voleo da mi neko kleštima počupa sve nokte.“

„Sigurno neće biti tako loše.“

„Lako ti je da to kažeš kad ne moraš da ideš. Eva mi je naručila recept za vijagru koju ću poneti sa sobom.“

„Hmmm. Hoće da joj nadoknadiš sve one noći kad nisi bio kod kuće?“

„Tako nekako.“

„Šta tu ima loše? Rasturi se.“ Doson podiže čašu.

Hedli prihvati zdravicu i nakon kratke pauze reče: „I, kako je prošlo s onom gospođom Aždajom?“

Doson mu ispriča za sastanak i priču koju mu je Harijet dodelila.

„Slepi balonisti?“

Doson slegnu ramenima.

Hedli se zavalio u fotelju i neprijatno dugo ga posmatrao.

Iritiran ovim upitnim pogledom, Doson kaza: „Šta je? I ti imaš komentar na moju frizuru?“

„Više me brine ono što se odvija u tvojoj glavi nego šta iz nje izbija. Šta nije u redu s tobom?“

„Ništa.“

Hedli ga je samo pogledao, ne moravši ništa da doda.

Doson ustade iz fotelje i priđe prozoru, raskrilivši kapke i pogledavši brižljivo podšišan travnjak. „Pričao sam sa Sarom kad sam bio u Londonu.“

Hedlijeva kći bila je starija od njega, ali dok su odrastali, dve familije su provodile toliko vremena zajedno da su bili više kao brat i sestra, i onako

zajedljivo voleli jedno drugo. Živela je sa suprugom u Engleskoj, gde su zajedno radili za jednu međunarodnu banku.

„Rekla nam je da si samo 'proputovao' i da nisi ostao dovoljno dugo ni da se vidiš s njima.“

„Zbog rasporeda letova nije bilo vremena.“

Hedli se nakašlja kao da to nije prihvatio kao dovoljno dobar izgovor da ih ne poseti. A ruku na srce, i nije bio.

„Begonije bujaju.“

„To je balzaminka.“

„Uf. Kako je...“

„Pitao sam te nešto“, iznervirano ponovi Hedli. „U čemu je problem? I nemoj da mi kažeš da nije ništa.“

„Dobro sam.“

„Malo sutra. Sinoć sam gledao neki film sa zombijima na TV-u. Uklopio bi se, nemaš pojma kako.“

Doson uzdahnu zbog nepopustljivosti svog kuma. Nije se okrenuo prema njemu, već se ramenom naslonio na okvir prozora. „Umoran sam i to je sve. Devet meseci sam proveo u Avganistanu – veruj mi, to bi svakoga iscrpelo. Negostoljubiva zemlja. Ekstremne temperature. Bube koje grizu. Nema cuge. Nema ni žena, osim pripadnica vojske, a da se spandaš s nekom od njih malo je teže. Odličan način da se oboje uvalite u duboka govna. Nije vredno jednog tucanja.“

„Imao si vremena otkako si se vratio da pronađeš neku voljnu damu.“

„Eh, ali i tu imam problem.“ Zaklopio je kapke, okrenuo se i iscerio. „Ti si pokupio poslednju sjajnu curu.“

Ova šala nikako nije prošla. Brazda zabrinutosti između Hedlijevih debelih obrva nije se opustila.

Odbacivši ovaj izgovor, Doson se vratio u fotelju, raširio kolena i počeo da zuri u pod.

Hedli upita: „Spavaš li uopšte?“

„Sve bolje.“

„Drugim rečima, ne spavaš.“

Doson podignu glavu i ljutito odgovori: „Sve bolje. Nije lako vratiti se u košnicu, prebaciti se na redovan režim.“

„Dobro. To ću da progutam. Šta još?“

Doson zabaci kosu unazad. „Ma ovo s Harijet. Napraviće mi pakao od života.“

U poslednji čas

„Samo ako joj ti to dozvoliš.“

„Šalje me u Ajdaho, za ime sveta.“

„Šta imaš protiv Ajdaha?“

„Apsolutno ništa. Kao što nemam ništa ni protiv slabovidih. Ni protiv balona. Ali to nije moja priča. Nije čak ni priča za mene. Zato mi oprostite ako mi je pomalo teško da pronađem u sebi entuzijazam za nju.“

„Misliš li da bi pronašao neku bolju priču od te?“

Hedli to nije pitao onako uzgred. Iza tog pitanja postojao je smisao. Zato je, i pored sve malodušnosti, Doson osetio golicanje nekog predosećaja. Jer Hedli nije bio samo njegov kum i dobar prijatelj celog života, već je bio i neprocenjivi i neimenovani izvor, direktno iz Federalnog istražnog biroa.

Prihvativši njegovo ćutanje kao interesovanje, Hedli je nastavio. „Savana, Džordžija, i okolina. Mornarički kapetan, Džeremi Veson, odlikovani ratni veteran, jedna smena u Iraku, dve u Avganistanu. Nakon što se vratilo s poslednjeg rasporeda, penzionisao se i, po svemu sudeći, malo skrenuo.“

Pre otprilike petnaest meseci spetljao se s jednom udatom ženom, s nekom Darlinom Strong. Njen muž Vilard ih je uhvatio, a to se nije dobro završilo po tajne ljubavnike. Vilard Strong prekosutra izlazi na suđenje zbog ubistva. U Okružnom sudu u Čatamu. Trebalo bi da odeš tamo i pokrivaš suđenje.“

Ali Doson je već odmahivao glavom.

„Zašto ne?“ upita Hedli.

„Leto u Savani.“

„Pogledaj u kalendar. Danas je počeo septembar.“

„Ipak, ne hvala. Vrelo je tamo dole. Vlažno. Radije ću otići u Ajdaho. Osim toga, kriminal nije moja specijalnost. I iskreno, dosta mi je vojske za neko vreme. Neću da pišem o mrtvom marincu. Poslednjih devet meseci radim samo to.“

Zapravo, možda je Harijetin zadatak prikiveni blagoslov. Ta dobrodušna priča možda je upravo okrepljenje koje mi treba. Nešto obećavajuće. Pozitivno. Poletno. Nema otfikarenih udova, ni krvlju natopljenog mučenja, ni kovčega ogrnutih zastavama.“

„Nisam ti rekao začkoljicu.“

Doson upita kiselim tonom: „Kakva začkoljica?“

„Policija je pronašla Vesonovo seme na Darlininoj odeći. Ovo, naravno, treba da pomogne tužiocu da izgradi slučaj protiv muža rogonje, Vilarda.“

„Dobro.“

„Eto, SDA u Savani je moj drugar iz Biroa, bivši Njujorčanin, veliki ljubitelj bejzbola, Sesil Knuc.“

„SDA?“

„Stalni dežurni agent. Glavni baja u ondašnjoj agencijskoj ekipi.“

„Dobro.“

„U svakom slučaju, Knuc je video CODIS izveštaj. Vesonov DNK se podudara.“

„Već je bio u sistemu?“

„Jeste. U stvari, tamo je već prilično dugo.“

Hedli napravi pauzu da popije malo pića. Shvativši da je to taktika kojom se podiže neizvesnost, Doson kaza: „Sav sam kao na iglama.“

Ovaj je spustio čašu i nagnuo se prema Dosonu. „DNK kapetana Džeremija Vesona podudara se s onim koji smo uzeli sa bebećeg ćebenceta pro-nađenog u kući u Golden Brenču.“

To nije bila kvaka kao i svaka druga. Bila je to ogromna kvaka koja se zabila pravo u Dosonove grudi. Zabezegnuto, blenuo je u Hedlija.

Hedli reče: „Pre nego što pitaš, nema mesta za grešku. Podudaranje je bilo devedeset devet zarez devet, do devete decimale, identično. Drugim rečima, nedavno uzet uzorak i onaj iz 1976. potiču od jedne te iste osobe. Tog dana uzeli smo i Florin DNK. Znamo da je ona rodila dete čiji je DNK bio na bebinom ćebencetu. A godište Džeremija Vesona se podudara. Neoporno je da je on Florin i Karlov sin.“

Doson ustade, napravi nekoliko koraka, a onda se okrenu prema Hedliju. Kao da vidi svih milijardu pitanja koja proleću kroz Dosonov um, Hedli reče: „Sudeći po tvom izrazu, vidim da ne moram da ti sričem koliko je ovo bitno.“

Mada je Gari Hedli imao istaknutu karijeru, za njega samog sva njegova dostignuća su pod senkom onoga što smatra svojim jedinim neuspelom – da Karla Vingerta i Floru Stimel privede pravdi. Ovo mu je pomutilo čitavu karijeru, a sada mu truže i penziju.

Bila je to okrutnost koju njegov kum ne zaslužuje, a uz to ga je i ljutila. „Taj Knuc, zašto ti je ovo dojavio?“

„Zna koliko me to pogađa. Radio je sa mnom kad sam istraživao jedan od njihovih napada u Tenesiju, kasnih osamdesetih. Svestan je da mi se bliži penzija i obavestio me je iz puke ljubavnosti prema starom kolegi. Pazio je da mi ne otkrije previše, ali rekao mi je da je kopao po prošlosti Džeremija Vesona u potrazi za vezom sa Karlom i Florom.“